

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/88/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123373198
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:6123373198.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Topoľančíka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcu: Náhradné vozidlo, s.r.o., so sídlom Tolstého 1201/20, 010 01 Žilina, IČO: 50 496 166, právne zastúpeného spoločnosťou ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom Tolstého 1201/20, 010 01 Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava – Staré Mesto, IČO: 00 585 441, právne zastúpenému JUDr. Baltazárom Mucskom, advokátom, so sídlom Vajnorská 55, 831 03 Bratislava, IČO: 42 174 856, o zaplatenie sumy 739,92 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 4C/71/2023-297 zo dňa 13.05.2025, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobcovi voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“, prípadne „okresný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 739,92 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 739,92 Eur od 06.07.2023 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I. odvolaním napadnutého rozsudku) a rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II. odvolaním napadnutého rozsudku).

1.1 Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že tento pri svojom rozhodnutí vychádzal z nesporného skutkového tvrdenia žalobcu, o pravdivosti ktorého nemal dôvodné pochybnosti, a to, že dňa 16.02.2023 došlo v Čadci ku škodovej udalosti, pri ktorej bola spôsobená škoda na osobnom motorovom vozidle značky Toyota Corolla Cross, EČV: A., ktorého držiteľom v čase dopravnej nehody bola poškodená spoločnosť Proficabs, s.r.o. (ďalej aj „poškodený“), pričom k vzniku spôsobenej škody došlo prevádzkou motorového vozidla zn. Renault Master, EČV: A., ktoré bolo v čase nehody povinne zmluvne poistené u žalovaného. Súd prvej inštancie súčasne na základe žalobcom produkovaných listinných dôkazov mal preukázané, že dňa 27.04.2023 uzavrel žalobca ako prenajímateľ v právnom postavení nájomcu Zmluvu o prenájme vozidla č. 472/2023, ktorej predmetom bol nájom osobného motorového vozidla zn. Toyota Yaris, EČV: B., a to na dobu od 27.04.2023 do 01.06.2023, pričom v zmluve bolo dojednané denné nájomné vo výške 50,- Eur a zmluvné nájomné vo výške 37,- Eur, ako aj poplatok za pristavenie a odobratie vozidla. Súd prvej inštancie mal taktiež preukázané, že dňa 01.06.2023 vystavil žalobca faktúru č. 6532023 so splatnosťou dňa 16.06.2023, ktorou fakturoval poškodenému za prenájom náhradného vozidla podľa zmluvy o nájme zn. Toyota Yaris, EČV: B. za obdobie od 27.04.2023 do 01.06.2023, t. j. za dobu 36 dní spolu s poplatkom za pristavenie a prevzatie vozidla sumu 1.361,86 Eur vrátane DPH. Taktiež mal preukázané, že dňa 01.06.2023 uzavreli žalobca ako postupník a poškodený ako postupca Zmluvu o postúpení

pohľadávky, v ktorej poškodený deklaroval, že má peňažnú pohľadávku voči žalovanému, ako poisťovní a likvidačnému zástupcovi, ktorý rieši škodu spôsobenú vozidlom značky Renault Master, EČV: A., vo výške 1.361,86 Eur z titulu jeho nároku voči žalovanému podľa ust. § 4 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon č. 381/2001 Z. z.“), pričom ide o nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nevyhnutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 16.02.2023 na vozidle značky Toyota Corolla Cross, EČV: A.. Súd prvej inštancie súčasne ustálil, že poškodený touto zmluvou ďalej postupoval žalobcovi pohľadávku uvedenú v bode 1 zmluvy a žalobca sa zaviazal uhradiť poškodenému za postúpenie pohľadávky odplatu podľa bodu 4 a 5 zmluvy (bod 2 zmluvy). Poukázal na bod 4 zmluvy, v ktorom sa zmluvné strany dohodli, že postúpenie pohľadávky uvedenej v bode 1 zmluvy je odplatné, pričom odplata za postúpenie pohľadávky je vo výške 1.361,86,- Eur s DPH, ktorá zodpovedá faktúre č. 6532023 vystavenej žalobcom ako prenajímateľom poškodenému ako nájomcovi náhradného motorového vozidla značky Toyota Yaris, EČV: B.. Taktiež poukázal na bod 5 predmetnej zmluvy, v ktorom sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné nároky (na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo) sa podpisom zmluvy započítavajú, pričom žalobca si bude postupovanú pohľadávku podľa bodu 1 zmluvy vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet.

1.2 Súd prvej inštancie súčasne poukázal na list zo dňa 01.06.2023 adresovaný žalovanému, v ktorom mu žalobca oznamoval, že dňa 16.08.2024 mu bola postúpená pohľadávka voči žalovanému spočívajúca v nároku na poistné plnenie (náhradu škody) vyplývajúce z poistnej udalosti č. 9571485030 zo dňa 16.02.2023 z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov za prenájom náhradného vozidla vo výške 1.361,86 Eur s DPH spolu s jej príslušenstvom a právami s ňou spojenými na žalobcu, čím jeho pohľadávka prešla na žalobcu a týmto listom tak zároveň žalovaného požiadal o jej plnenie na ďalej špecifikovaný bankový účet. Taktiež poukázal na oznámenie žalovaného o poistnom plnení zo dňa 20.06.2023, ktorým oznámil žalobcovi, že dňa 19.06.2023 ukončil šetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinností poskytnúť poistné plnenie a bude mu poukázané poistné plnenie vo výške 621,94 Eur, pričom táto suma má zohľadňovať primeranú dobu zapožičania náhradného vozidla, t. j. 16 dní.

1.3 Súd prvej inštancie posúdil uplatňovaný nárok ako dôvodný, pričom dospel k záveru, že poškodený ako právny predchodca žalobcu mal z uzatvorenej zmluvy o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla právo, aby žalovaný za neho nahradil preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí. Prízvukoval, že podľa rozhodovacej praxe súdov skutočnou škodou je aj nájomné za prenájaté motorové vozidlo, nakoľko poškodený nemožnosťou používania svojho motorového vozidla je paralyzovaný, a preto nie je možné spravodlivo v uplatňovaní nevyhnutných a účelných nákladov spojených so zaplatením ceny za nájom zapožičaného motorového vozidla sa dožadovať v súdnom spore ešte splnenia ďalších podmienok. Zdôraznil, že medzi stranami bolo nesporné a žiadnym spôsobom zo strany žalovaného popierané a spochybňované, že poškodenie motorového vozidla značky Toyota Corolla Cross vzniklo v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou zo dňa 16.02.2023, ktorú zapríčinil poistený žalovaný. Rovnako postúpenie pohľadávky poškodeného voči žalovanému na náhradu nákladov za užívanie náhradného vozidla na žalobcu na základe zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi žalobcom a poškodeným vyhodnotil súd prvej inštancie ako platný právny úkon, z čoho vyvodil danosť aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na uplatňovanie si časti predmetnej postúpenej pohľadávky v prejednávanom spore.

1.4 Vzhľadom na potrebu poškodeného počas trvania opravy poškodeného vozidla využívať náhradné motorové vozidlo súd prvej inštancie neuznal krátenie počtu dní, za ktoré sa malo vyplatiť nájomné za prenájom náhradného motorového vozidla zo strany žalovaného, pričom poukázal na to, že nájomná zmluva bola uzatvorená na obdobie od 27.04.2023 do 01.06.2023 (t. j. 36 dní nájmu) a bola uzatvorená v príčinnej súvislosti s nemožnosťou poškodeného užívať svoje poškodené motorové vozidlo, pričom táto potreba vyplynula

zo samotného čestného vyhlásenia poškodeného.

1.5 Súd prvej inštancie neuznal krátenie počtu dní nájmu náhradného motorového vozidla vychádzajúce z internej kalkulácie žalovaného, pričom zdôraznil, že každá jednotlivá oprava má svoje vlastné špecifiká a bez skúmania jednotlivých presných okolností opravy, v predmetnom prípade bez zohľadnenia všetkých faktorov a súvislostí opravy, nemožno použiť mechanické a jednostranné výpočty pre určenie „adekvátnej“ doby opravy motorového vozidla. Námietku žalovaného týkajúcu sa neprimeraného času opravy poškodeného motorového vozidla vyhodnotil súd prvej inštancie ako nedôvodnú, pričom zdôraznil, že poškodeného nemožno zaťažovať tak, aby bol nútený vyhľadávať taký servis, ktorý by

mu opravu vozidla vykonal v čo najkratšom čase, nakoľko uvedené by neprimerane zaťažovalo poškodeného napriek tomu, že v dôsledku zavinenia niekoho iného (t. j. poisteného u žalovaného) mu bola spôsobená škoda na jeho motorovom vozidle. Skutočnosť, že poškodené motorové vozidlo bolo opravované s časovým odstupom, nebolo možné podľa názoru súdu prvej inštancie považovať za dôvod, aby sa poškodený dopredu pripravoval na opravu oslovovaním jednotlivých autoservisov a zabezpečovaním náhradných dielov (uvedené podľa názoru súdu prvej inštancie by reálne ani nebolo možné, keďže servis zrejme predtým, ako začne s konkrétnym spôsobom opravy vozidla, vykoná komplexnú prehliadku motorového vozidla). Rovnako súd prvej inštancie považoval za neúčelné, aby poškodený bol povinný najskôr ponechať poškodené vozidlo v autoservise (resp. viacerých autoservisoch), aby zistil, ktorý vykoná opravu najrýchlejšie, následne si auto vyzdvihol na čas čakania, napr. na objednané náhradné diely, pričom takýto postup považoval za absurdný a vymykajúci sa účelu odškodňovania poškodených v dôsledku dopravných nehôd.

1.6 Podľa názoru súdu prvej inštancie Odborné vyjadrenie č. 87/2023 znalca Automotive Solution4u, s.r.o., ktoré predložil žalovaný, nemá vo vzťahu k uvedenému konkrétnemu prípadu opravy poškodeného vozidla žiadnu výpovednú hodnotu. Poukázal na to, že

v posudku je uvedené, aké trvanie opravy je možné akceptovať z technického hľadiska (t. j. 9-15 pracovných dní). Uviedol, že z obsahu odborného posudku vyplýva, že podklady na jeho vypracovanie netvorili okrem faktúry podklady od autoservisu, ktorý opravu vykonával, a teda predmetné odborné vyjadrenie okrem toho, že sa v teoretickej rovine vysporiadavalo

s možnou dĺžkou opravy za simulácie skutkového stavu, neodzrkadľuje reálne a individuálne okolnosti počas opravy poškodeného motorového vozidla. Mal za to, že z odborného vyjadrenia potom nevyplýva, že by si od servisu vykonávajúceho opravu vyžiadal správu o priebehu opravy, informácie ohľadne pracovnej vyťaženia servisu, ohľadne vyťaženia pracovných nástrojov a pracovníkov servisu, keď tieto skutočnosti sú spôsobilé ovplyvniť dĺžku opravy. Zdôraznil, že oprava každého jednotlivého vozidla je opravou samostatnou, so svojimi osobitosťami a bez zohľadnenia týchto individuálnych okolností každej opravy podľa názoru súdu prvej inštancie nemožno pristúpiť k stanoveniu „primeraného“ počtu dní trvania opravy. Uzavrel, že za účelom zistenia primeranej opravy motorového vozidla v tomto konkrétnom prípade by bolo potrebné disponovať podkladmi od konkrétneho servisu vykonávajúceho opravu, a to tak vo vzťahu k preberacím protokolom, zisťovaniu priebehu prijímania do opravy a odovzdávania vozidla, posúdeniu termínov dodania náhradných dielov potrebných na opravu vozidla, posúdeniu logistiky v konkrétnom servise a plánovaní prác na jednotlivých opravárenských pracoviskách. Mal za to, že odborným vyjadrením navyše nebolo preukázané, že by oprava poškodeného vozidla bola zdržiavaná, resp. že z nejakého subjektívneho dôvodu na strane servisu nebola vykonaná skôr. Poukázal na vyjadrenie prijímajúceho technika autoservisu AT a.s. C. D., z ktorého vyplýva, že predmetná oprava sa predĺžila z dôvodu neskorého dodania náhradného dielu č. 53410-16130, ktorý bol dodaný dňa 04.05.2023 a náhradného dielu č. 53420-16130, ktorý bol dodaný dňa 12.05.2023, čo mali byť pánty prednej kapoty. Z uvedeného vyjadrenia súčasne vyplynulo, že po dopasovaní prednej kapoty sa mala oprava predĺžiť z dôvodu veľkej vyťaženia lakýrnickej dielne. Pokiaľ žalovaný dôvodil, že takéto tvrdenia pracovníka servisu neboli preukázané, súd prvej inštancie mal za to, že nebol dôvod považovať vyjadrenie technika autoservisu

o dôvodoch zdržania opravy poškodeného motorového vozidla za nevierohodné. Podľa súdu prvej inštancie žalovaný obsah tohto tvrdenia účinne nepoprel, keď síce jeho obsah spochybňoval z dôvodu, že k nemu neboli pripojené ďalšie dôkazy potvrdzujúce jeho správnosť, ale neuviedol (konkrétne) vlastné tvrdenia o predmetných skutočnostiach (resp. ani nenavrhol vykonanie dokazovania za účelom preukázania opaku uvedeného tvrdenia). V danej súvislosti súd prvej inštancie poukázal na to, nevykonal návrh žalobcu na vypočutie servisu technika ako svedka, keďže disponoval jeho vyjadrením predloženým zo strany žalobcu a navyše strana žalobcu na pojednávaní konanom dňa 13.05.2025 netrvala na vykonaní tohto dôkazu.

1.7 Súčasne poukázal na to, že v predmetnej právnej veci bolo poškodené motorové vozidlo opravované v autoservise (AT a.s.), ktorý je obchodným partnerom žalovaného, keď táto skutočnosť bola preukázaná v spore rámcovou zmluvou o spolupráci v oblasti opráv motorových a prípojných vozidiel uzatvorenou medzi žalovaným, Slovexperta, s.r.o. a AT, a.s. zo dňa 23.01.2018 v znení jej dodatkov 1 – 7. Poukázal na potvrdenia o bežnej obchodnej praxi uplatňovanej pri oprave poškodeného vozidla v prípadoch, kedy náklady za opravu poškodeného vozidla uhrádza poisťovňa z povinného zmluvného poistenia vinníka nehody zo strany ALTERIA MOTORS s.r.o., Žilina, MD-Bavaria Žilina, s.r.o. a FINAL CD, podľa ktorých v deň ukončenia prác súvisiacich s opravou poškodeného motorového vozidla servis vystaví faktúru, ktorú odosiela poisťovni a pokiaľ je poisťovňa zmluvným partnerom servisu, ako náhrada úhrady faktúry sa využíva tzv. „krycí list“, ktorý vystaví poisťovňa, a tento sa doručuje autoservisu, na čo

autoservis vydá poškodené motorové vozidlo po doručení krycieho listu. Upriamil pozornosť na to, že v predmetnej právnej veci vstupoval poškodený do právneho vzťahu s autoservisom s tým, že on nebude uhrádzať cenu za vykonanú opravu a že jej úhrada bude realizovaná zo strany poisťovateľa škodcu, t. j. žalovaného, o čom svedčí aj postup samotného autoservisu, ktorý faktúru za opravu motorového vozidla nezasielal poškodenému, ale túto zaslal priamo žalovanému ako poisťovní škodcu. Ustálil, že žalovaný ako zmluvný partner autoservisu vykonávajúceho opravu si bol vedomý, že v predmetnej veci bude predmetné motorové vozidlo poškodeného vydané až po vydaní krycieho listu, pričom za relevantnú skutočnosť považoval to, že žalovaný nastavením spôsobu spolupráce so svojim zmluvným partnerom, autoservisom, kde bola vykonávaná oprava poškodeného motorového vozidla, ovplyvňuje čas vydania poškodeného motorového vozidla servisom poškodenému, o čom svedčí jednak nastavenie spolupráce, pri ktorej platí úhradu za vykonanú opravu priamo poisťovňa (v danom prípade žalovaný) priamo autoservisu a pri ktorej autoservis vydá poškodenému opravené motorové vozidlo po obdržaní garancie (tzv. krycí list), že mu za opravu bude zaplatené, resp. po zaplatení úhrady za opravu. Konštatoval, že takýto postup potvrdzujú aj ustanovenia zmluvy o spolupráci, ktorú žalovaný uzatvoril s autoservisom, ktorý vykonával opravu poškodeného motorového vozidla, a to menovite napr. čl. IV. ods. 6.

1.8 Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nastavenie spolupráce medzi autoservisom vykonávajúcim opravu a žalovaným, t. j. že servis vykonávajúci opravu motorového vozidla očakáva garanciu toho, že mu bude cena za opravu vozidla vyplatená oporu v zákone, pričom mal zato, že ide o istú formu synalagmy, kedy servis žiada pred samotnou úhradou faktúry zo strany poisťovne potvrdenie, že k úhrade dôjde a uvedené je vyjadrené aj v ust. § 560 prvej vete Občianskeho zákonníka. V danej súvislosti poukázal na to, že medzi stranami nebolo sporným, že poškodený sa o ukončení opravy svojho poškodeného motorového vozidla dozvedel až dňa 01.06.2023, kedy ho autoservis kontaktoval za účelom, aby si opravené motorové vozidlo zo servisu vyzdvihol. Na podporu svojich záverov poukázal aj na závery vyplývajúce z nálezů Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 602/2022-34 zo dňa 16.02.2023. Vychádzajúc z uvedeného dospel k záveru o existencii príčinnej súvislosti medzi škodovou (poistnou) udalosťou a vznikom súvisiacej škody spočívajúcej v nájomnom za prenájom náhradného motorového vozidla až do vystavenia krycieho listu zo strany žalovaného.

1.9 Na základe uvedeného súdu prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel.

1.10 Súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj nárok na úroky z omeškania, a to vychádzajúc z ust. § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z., aj nálezů Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 309/2020 zo dňa 14.10.2021, a to od 06.07.2023, t. j. od nasledujúceho dňa plynúceho od uplynutia 15 dní odo dňa skončenia prešetrenia poistnej udalosti, ktoré bolo skončené dňa 19.06.2023.

1.11 O práve na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie aplikujúc ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) tak, že žalobcovi, ktorý bol v spore úspešný v plnom rozsahu, priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v celom rozsahu odvolanie z dôvodov prezumovaných ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval žalovaný za arbitrárne a nepreskúmateľné, ktoré podľa jeho názoru nespĺňa zákonné podmienky a požiadavky na jeho odôvodnenie.

2.1 Namietal, že konajúci súd na danú vec neaplikoval kritériá nutnosti a účelnosti nájmu náhradného motorového vozidla, ktoré vyplývajú z judikatúry najvyšších súdnych autorít v obdobných veciach, pričom mal za to, že v konaní nebola žalobcom preukázaná zásadná skutočnosť, a to nevyhnutnosť dĺžky opravy poškodeného motorového vozidla. Zopakoval, že existencia skutočnej škody spočívajúca v nákladoch na prenájom náhradného vozidla je podmienená 1) nutnosťou a účelnosťou týchto vynaložených nákladov a 2) dobou, počas ktorej bol poškodený vylúčený z užívania svojho motorového vozidla z dôvodu jeho opravy. V súvislosti so svojou argumentáciou poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Mcd0/3/2015 zo dňa 28. júna 2016, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/3911/2007 zo dňa 30.03.2010. Vychádzajúc z uvedeného mal za to, že poisťovateľ (žalovaný) je povinný nahradiť náklady nájmu náhradného vozidla poškodenému len v prípade, že nájom trval po nevyhnutnú dobu a jeho cena bola primeraná. Vzhľadom na to, že ku škodovej udalosti došlo dňa 16.02.2023 a poškodený si vypožičal náhradné vozidlo až dňa 27.04.2023, sa žalovaný domnieval, že poškodenia na motorovom vozidle boli prevažne estetického charakteru, a preto si poškodený mohol a mal opravu svojho motorového vozidla vyriešiť tzv. „na počkanie“, kedy by vozidlo odovzdal servisu na opravu až v momente, keď servis mohol začať s výkonom opravy už v deň odovzdania poškodeného motorového vozidla do servisu a nie až niekoľko dní po odovzdaní, prípadne sa mali

objednať náhradné diely, aby nedochádzalo k zbytočným prestojom. V daných súvislostiach poukázal na závery vyplývajúce z rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/131/2019 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/131/2022 zo dňa 14.09.2022. Podľa žalovaného ochrana poškodeného nemôže byť bezbrehá, nakoľko existujú podnikateľské subjekty (tzv. lovcí dopravných nehôd ako je práve žalobca), ktoré uvedený stav zneužívajú za účelom parazitovania na poisťovniach.

2.2 Žalovaný sa nestotožnil ani so závermi súdu prvej inštancie týkajúcimi sa Odborného vyjadrenia č. 87/2023, keď neakceptoval postoj súdu, kedy tento na jednej strane bez akéhokoľvek relevantného zdôvodnenia odmietol dôkazný prostriedok a na strane druhej akceptoval bez výhrad všetky predložené dôkazy žalobcom a navyše urobil aj nadprácu, kedy za samotného žalobcu dotvára dôkaznú situáciu v prospech žalobcu. Uvedené žalovaný považoval za rozporné so zásadami civilného sporového konania. Mal za to, že pre posúdenie nutnosti a účelnosti nájmu náhradného motorového vozidla nemôže byť podstatné len to, že v dôsledku škodovej udalosti zavinenej klientom žalovaného nemohol poškodený užívať svoje motorové vozidlo, nakoľko bolo potrebné zabezpečiť jeho opravu, v dôsledku čoho si musel prenajať náhradné vozidlo, keď uvedený záver podľa názoru žalovaného vytvára nebezpečný precedens pre prípady, v ktorých jediným subjektom schopným ovplyvniť výšku nákladov na nájom náhradného vozidla je prenajímateľ motorových vozidiel konajúci v súlade, resp. v zhode so záujmom autoservisu. Podľa žalovaného je napadnutý rozsudok vecne nesprávny aj s prihliadnutím na tú skutočnosť, že žalovaný má podľa zákona č. 381/2001 Z. z. povinnosť šetriť poisťovňu udalosť v trojmesečnej lehote od uplatnenia nároku na náhradu nákladov zo strany poškodeného, a preto nie je možné sankcionovať postup žalovaného a požadovať náhradu nájmu náhradného vozidla aj za dobu vyhradenú na likvidáciu poisťovnej udalosti smerujúcu k vystaveniu krycieho listu.

2.3 Taktiež namietal, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku nevysporiadal s jeho argumentáciou a nevyhodnotil správne vykonané dokazovanie a nesprávne vec právne posúdil, a preto rozhodnutie považuje za nepreskúmateľné.

2.4 Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne v celom rozsahu a prizná žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu považoval rozsudok súdu prvej inštancie za správny, keď mal za to, že súd prvej inštancie sa dôsledne vysporiadal s predmetom konania. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil.

3.1 Pokiaľ žalovaný namietal arbitrárnosť a nedostatočné odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, žalobca sa s touto námietkou nestotožnil. Podľa žalovaného sa súd prvej inštancie podrobne vysporiadal so všetkými spornými skutočnosťami v danom konaní a odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku plne zodpovedá všetkým požadovaným náležitostiam v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP. Zdôraznil, že skutočnosť, že súd prvej inštancie nevyhodnotil dôkazy podľa predstáv žalovaného, nezakladá automaticky záver o nesprávnosti týchto skutkových zistení.

3.2 Vo vzťahu k námietke žalovaného o nevyhnutnosti doby prenájmu náhradného vozidla sa žalobca v celom rozsahu stotožnil s vyslovenými závermi súdu prvej inštancie, pričom zdôraznil, že v prejednávanej spore bolo určujúcou skutočnosťou, že poškodený sa dostal do situácie, keď bol nútený si prenajať náhradné motorové vozidlo za poškodené vozidlo v dôsledku poisťovnej udalosti zavinenej klientom žalovaného, a teda tento stav nebol výsledkom jeho dobrovoľného rozhodnutia a slobodného vôľového konania, ale bol v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou a vzniknutou škodou. Uviedol, že v predmetnej veci poškodený užíval náhradné vozidlo do 01.06.2023, v ktorý deň sa ešte stále vozidlo poškodeného nachádzalo v autoservise a čakalo sa na vystavenie krycieho listu zo strany žalovanej poisťovne, avšak nárok na náhradu nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla následne žalovaný priznal len za 16 dní trvania nájomného vzťahu. Podľa žalobcu si žalovaný sám protirečí a spochybňuje svoj vlastný postup, keď ohľadom dĺžky trvania vykonávanej opravy nemal nijaké námietky a fakturovanú čiastku autoservisu bez pochybností uhradil, a postup autoservisu namietal až v súvislosti s nákladmi na nájom náhradného vozidla. Podľa žalobcu nie je dôvodné skúmať účelnosť a nevyhnutnosť užívania náhradného vozidla nad rámec účelu náhradného vozidla definovaného predmetným nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky, keď v posudzovanom prípade bol nájom náhradného vozidla ukončený dňom 01.06.2023, t. j. v rovnaký deň, ako sa vozidlo poškodeného po oprave dostalo do dispozičnej sféry poškodeného, kedy následkom doručenia krycieho listu žalovaným autoservisom vydal poškodenému opravené motorové vozidlo. Mal za to, že postup autoservisu pri vykonávaní opravy motorového vozidla a jeho vrácaní poškodenému nemožno nijako pričítať poškodenému, ktorý bol objektívne po celú dobu zotrvania jeho motorového vozidla

v autoservise vylúčený z užívania svojho motorového vozidla, pričom nahradenie nákladov spojených s opravou poškodeného vozidla, resp. vystavenie krycieho listu, bolo povinnosťou poisťovne. Podľa žalobcu autoservis je zodpovedný za riadne a včasné plnenie svojmu zmluvnému partnerovi, ktorým je poisťovňa a zodpovednostný vzťah medzi autoservisom a poisťovňou vzniká v dôsledku vzniku nákladov, ktoré poisťovňa musela znášať pre porušenie jeho povinnosti. Zdôraznil, že táto zodpovednosť však nevylučuje vecnú súvislosť medzi pôsobením prvej príčiny, a to škodovej udalosti so vznikom škodového následku, ktorým je vznik nákladov na prenájom náhradného vozidla pre nemožnosť užívania vlastného poškodeného vozidla poškodeným, ktoré sa za účelom vykonania jeho opravy nachádza v autoservise. Podľa žalovaného potom ide o škodu, ktorá je adekvátnym dôsledkom protiprávneho konania, a to podľa všeobecnej povahy obvyklého chodu vecí a skúseností, a potom čakanie na krycí list, resp. úhradu za opravu poškodeného vozidla autoservisu zo strany poisťovne spadá do sledu udalostí spojených so škodovou udalosťou, ktoré vymedzujú obdobie nároku poškodeného na náhradu nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla po dobu vykonávania opravy jeho motorového vozidla. Žalobca mal za to, že deň ukončenia opravy nemožno potom považovať za rozhodujúci deň, ku ktorému by mal poškodený ukončiť nájom náhradného vozidla, ak nemá objektívnu možnosť opravené vozidlo týmto dňom užívať. Táto nastáva až momentom vydania opraveného vozidla autoservisom poškodenému, ku ktorému autoservis pristupuje v čase, keď má aspoň deklarované krytie nákladov na vykonanú opravu zo strany poisťovne prostredníctvom krycieho listu. V danej súvislosti zdôraznil, že moment vydania opraveného vozidla poškodenému tak závisí od konania poisťovne. Podľa žalobcu neexistuje jediný relevantný dôvod, pre ktorý by mal poškodený hradieť náklady na opravu jeho vozidla, na ktorom mu škodu spôsobil poistenec žalovaného, keď medzi žalovaným a autoservisom existuje vzťah, z ktorého plynie povinnosť poisťovne na vystavenie krycieho listu, dorúčením ktorého autoservisu vzniká povinnosť vydať opravené vozidlo poškodenému (synalagmatický vzťah). V danej súvislosti zdôraznil, že autorizovaný servis neinformuje poškodeného o tom, že bola vystavená faktúra za opravu jeho motorového vozidla, a táto sa zasiela rovno poisťovni a opravené motorové vozidlo vydáva poškodenému dorúčením krycieho listu od poisťovne, kedy sa reálne dostáva opravené vozidlo do dispozičnej sféry poškodeného. Podľa žalobcu by bolo aj v rozpore s dobrými mravmi, ak by bol poškodený žiadaný o úhradu nákladov spojených s opravou jeho motorového vozidla, keď tieto majú byť kryté z povinného zmluvného poistenia vinníka dopravnej nehody a na zabezpečenie krytia predmetných nákladov slúži práve tzv. krycí list poisťovne.

3.3 Rozhodovacia prax, o ktorú žalovaný opieral svoju procesnú obranu v jeho písomných podaniach, považoval žalobca za prekonanú, a to vzhľadom na nález Ústavného súdu SR, ako aj rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/84/2023, 6Co/77/2023, 11Co/67/2024, 7Co/51/2024, 11Co/88/2023, 9Co/107/2023, 5Co/79/2024, 8Co/148/2024, 10Co/42/2024 a 9C/107/2023, ktoré sa týkajú obdobného skutkového stavu a bol v nich priznaný nárok až do vystavenia krycieho listu zo strany poisťovne. V súvislosti so svojou argumentáciou žalovaný poukázal aj na závery vyplývajúce z rozsudkov Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/202/2020-217, 3Cob/86/2023-145 a 3Cob/94/2023, závery vyplývajúce z rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 14Cob/89/2022 a 11Co/88/2023-112.

3.4 Námietku žalovaného, že súd prvej inštancie sa nezaoberal Odborným vyjadrením č. 87/2023 a vyhodnocoval dôkazy len v prospech žalobcu, považoval žalobca za neopodstatnenú, pričom mal za to, že súd prvej inštancie sa zaoberal všetkými dôkazmi predloženými sporovými stranami a v bode 43. odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku uviedol dôvody, pre ktoré Odborné vyjadrenie č. 87/2023 neodzrkadľuje reálne a individuálne okolnosti opravy poškodeného vozidla v danom prípade

3.5 Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému voči žalobcovi uložil povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania.

4. Strany sporu v odvolacom konaní ďalšie podania neprodukovali.

5. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), t. j. žalovaným, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, keďže súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný [§ 355 ods. 1 a 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP], preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej (výrok I. odvolaním napadnutého rozsudku), ako aj v závislom výroku II. o nároku na náhradu trov konania podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie bol odvolaním napadnutý z dôvodov prezumovaných ust. § 365 ods. 1 písm. d), f), h) CSP.

7. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ust. § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (odsek 1) s výnimkou vád týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keby neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (odsek 2). Z uvedeného vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie mimo tých, ktoré namietal odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ust. § 365 CSP, prihliadať nemôže, aj keby takéto pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nezvážil žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

8. Odvolateľ v odvolaní vzhľadom na obsah odvolania a charakter odvolacích námietok primárne namietal nepreskúmateľnosť, arbitrárnosť a nedostatočnú odôvodnenosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

8.1

Krajský súd posúdil relevantnosť týchto konkrétnych odvolacích dôvodov, teda to, či súd prvej inštancie na správne a v úplnosti zistený skutkový stav aplikoval príslušné právne normy a či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, a to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú otázku alebo argument sporovej strany, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/2005).

8.2

V prvom rade odvolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia, ktorej súčasťou je aj právo strany na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného súdu musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní. Súd sa teda musí účinne zaoberať námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, podobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Sériá A, č. 254-B, strana 49, § 30). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko, Hiro Balani c. Španielsko, Georgiadis c. Grécko, Higinis c. Francúzsko). Ak rozhodnutie súdu prvej inštancie neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 CSP, je nepreskúmateľné. K porušeniu práva na spravodlivý proces môže teda dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porovnaj I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, 4Cdo/34/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 8Cdo/152/2018). V zmysle judikatúry Ústavného súdu SR pritom platí, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym záverom strany sporu, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony strany primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každej strane konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé.

8.3

Vychádzajúc z vyššie vyslovených východísk odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, keď uviedol rozhodujúci skutkový stav a primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania a svoje právne závery náležite vysvetlil a uspokojivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto nemožno in globlo považovať za rozporné s požiadavkou vyplývajúcou z práva na spravodlivý proces, keďže je z neho zreteľné, z akého skutkového stavu súd prvej inštancie pri rozhodnutí vychádzal a o aké ustanovenia právnych predpisov sa jeho rozhodnutie opieralo a ako boli tieto relevantné ustanovenia ním interpretované. Súd prvej inštancie svoje právne závery riadne odôvodnil vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, pričom tu treba mať na zreteli, že iba samotná skutočnosť, že žalovaný so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama o sebe viesť k záveru o zjavnej nedôvodnosti

alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bola procesná strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, či rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (k tomu pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). V tomto smere odvolací súd dodáva, že odvolacia argumentácia žalovaného je z veľkej časti len zopakovaním jeho argumentácie z prvoinštančného konania a kritikou toho, ako súd prvej inštancie pristupoval k riešeniu sporu medzi stranami, keď je zrejmé, že žalovaný ňou vyjadruje predovšetkým nespokojnosť a nesúhlas s vyhodnotením skutkových okolností a vykonaných dôkazov a na to nadväzujúcim právnym posúdením veci a domáha sa akceptovania svojho právneho názoru, čo samotné na založenie prípustnosti odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d), resp. aj f) CSP postačujúci nie je.

8.4

Odvolací súd súčasne akcentuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov prvej a druhej inštancie tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd vo svojho rozhodnutí opakoval správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie. Po preskúmaní veci odvolací súd potom dospel k záveru, že súd prvej inštancie zo skutočností vyplývajúcich zo súdneho spisu dospel k správnym skutkovým zisteniam, vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil. Odvolací súd konštatuje správnosť týchto dôvodov a v plnom rozsahu sa s ním stotožňuje a v podstatných bodoch naň odkazuje. Na zdôraznenie správnosti odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie v rozsahu viazaný odvolacími dôvodmi poukazuje iba na niektoré ďalšie skutočnosti (§ 387 ods. 2 CSP).

9. Na doplnenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie považuje odvolací súd za relevantné doplniť, že zásadnou a medzi stranami spornou otázkou v spore bolo to, či dobu, po ktorú je motorové vozidlo poškodené a umiestnené v autoopravovni, možno ponímať absolútne v tom zmysle, či skutočnosti ovplyvňujúce túto dobu (vo význame jej predĺženia) nemôžu byť na ujmu poškodeného.

9.1

V posudzovanej veci je podstata odvolacej argumentácie žalovaného založená na tvrdení o neúčelnosti prenájmu náhradného vozidla, ktorá má byť daná tým, že žalobca si uplatnil náhradu škody zodpovedajúcu za dobu prenájmu náhradného motorového vozidla v období od 27.04.2023 do 01.06.2023, pričom podľa názoru žalovaného vychádzajúceho aj z Odborného vyjadrenia znalca Automotive Solution4u, s.r.o. č. 87/2023 predstavovala doba nutného a účelného nájmu náhradného vozidla najviac 16 dní, ohľadne ktorej žalovaný žalobcovi aj poskytol poistné plnenie. Východiskovo odvolací súd považuje za potrebné, tak ako to už náležite uvádza súd prvej inštancie v bode 50. odôvodnenia svojho rozhodnutia, poukázať na závery Ústavného súdu SR vyslovené v náleze sp. zn. III. ÚS 602/2022 zo dňa 16. februára 2023, v zmysle ktorých „účelom náhradného motorového vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo“, resp. že „účelnosť nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla zaniká momentom, keď došlo k ukončeniu opravy havarovaného vozidla, de facto vtedy, keď sa opravené vozidlo dostane do dispozičnej sféry poškodeného na ďalšie používanie“.

9.2

Odvolací súd (adekvátne vychádzajúc z vyššie vysloveného záveru Ústavného súdu SR) má za to, že pri zodpovedaní vyššie uvedenej otázky je na strane jednej (východiskovo) potrebné zohľadňovať samotnú skutočnosť, ktorá viedla poškodeného k tomu, že si prenajal motorové vozidlo z dôvodu nemožnosti užívania jeho vlastného motorového vozidla, a to po dobu opravy, keď táto nemožnosť bola spôsobená práve poisťníkom žalovaného ako poisťovateľa. Na strane druhej je potrebné brať ohľad na to, že môžu nastať (a aj bežne nastávajú) situácie, kedy doba opravy nie je determinovaná výlučne rozsahom poškodenia (a potreby vykonania poškodeniu zodpovedajúcej opravy), a že na dobu opravy môžu mať vplyv aj ďalšie okolnosti, ktoré opravu (resp. zotrvanie poškodeného vozidla v opravovni) predĺžia. S poukazom na uvedené nemožno potom dobu, po ktorú sa poškodené vozidlo nachádza v autoopravovni, ponímať absolútne ako dobu rozhodnú pre určenie primeranosti nájmu, nakoľko na dĺžku opravy môžu mať vplyv aj ďalšie (s potrebou opravy poškodenia motorového

vozidla bezprostredne nesúvisiace) okolnosti, za ktoré škodca nemôže niesť zodpovednosť. Na druhej strane, tak ako na to adekvátne poukazuje aj súd prvej inštancie v bode 43. odôvodnenia svojho rozhodnutia (s ktorým záverom sa možno v zásade stotožniť), však ani vychádzanie z primeranej dĺžky opravy zodpovedajúcej „technickému“ výpočtu nemožno brať ako jediné určovacie kritérium, nakoľko toto nemusí a objektívne spravidla ani nemôže vo všetkých aspektoch zodpovedať konkrétnostiam posudzovaného prípadu. Ponímanie primeranej dĺžky opravy z technického hľadiska možno potom akceptovať iba ako určitú mierku (náhľad) pre posúdenie primeranosti dĺžky zotrvania motorového vozidla v autoopravovni, ktoré však v konečnom vyjadrení je/môže byť v každom individuálnom prípade podmienené inými okolnosťami. Je potrebné zdôrazniť, že sa jedná len o ťažko vopred vypočítateľný enúmerát okolností, z ktorých niektoré sú dané objektívne a nemožno ich ovplyvniť (napríklad dni pracovného voľna počas opravy, objektívna nedostupnosť náhradných dielov a pod.), niektoré sú objektívne, ale možno ich ovplyvniť za splnenia ďalších podmienok (napríklad vyťaženosť prevádzok opravovne, prípadne disponibilný počet zamestnancov opravovne) a niektoré možno posúdiť subjektívne (napríklad pochybenia autoopravovne pri vykonávaní opravy majúce vplyv na dobu opravy).

9.3

V posudzovanom prípade žalobca preukazoval účelnosť doby nájmu motorového vozidla dobou, po ktorú bolo motorové vozidlo jeho právneho predchodcu (poškodeného) umiestnené za účelom opravy v dotknutej autoopravovni, t. j. od 27.04.2023 do 01.06.2023 (spolu 36 dní nájmu) a naproti tomu žalovaný vychádzal zo záverov Odborného vyjadrenia č. 87/2023 vyhotoveného znalcom Automotive Solution4u, s.r.o..

9.3.1

V prejednávanom spore sa k samotnej dĺžke opravy vyjadril aj autoservis vykonávajúci opravu predmetného motorového vozidla (prijímací technik), pričom uviedol dôvody, ktoré mali vplyv na predĺženie doby opravy, na čo adekvátnym spôsobom poukazuje aj súd prvej inštancie v bode 44. odôvodnenia svojho rozhodnutia a vyvodzuje z nich náležité skutkové závery, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje. Z uvedeného vyjadrenia autoservisu nemožno vyvodiť žiadne subjektívne pochybenia tohto servisu (autoopravovne) pri vykonávaní opravy, ktoré by mali za následok neúmerne predĺženie tejto opravy. Vychádzajúc potom z premisy, že autoopravovňa postupuje tak, aby poškodené vozidlo opravila čo najrýchlejšie v rámci svojich kapacít, keď žalovaný neuviedol žiadne konkrétne okolnosti, prípadne nenavrhol žiadne dôkazy na preukázanie opaku, z ktorých by bolo možné vyvodiť pochybenia opravovne pri vykonávaní opravy, ktoré by mali za následok predĺženie samotnej opravy, možno podľa názoru odvolacieho súdu akceptovať výšku škody, ktorá zodpovedá nájomnému po dobu zotrvania poškodeného vozidla autoopravovni. Je potrebné si uvedomiť, že čo sa týka dôkazného bremena ohľadne preukázania nevyhnutnosti dĺžky opravy a tým v podstate účelnosti trvania nájmu, toto nemôže neprímerane a bezbreho zaťažovať poškodeného a následne ani jeho právneho nástupcu (žalobcu). Poškodený už tým, že si dá opraviť poškodené vozidlo v autorizovanom servise (v niektorých prípadoch dokonca partnerskom servise poisťovne škodcu – žalovaného; tak ako to bolo aj posudzovanom prípade) prejaví stavu veci zodpovedajúce úsilie čo najefektívnejšie odstrániť následky poškodenia svojho vozidla (z časového ako aj kvalitatívneho hľadiska). Od poškodeného (ktorý odovzdá poškodené vozidlo do opravovne s tým, že škoda bude uhradená z PZP škodcu a pri bežnom chode udalostí „iba“ očakáva informáciu od opravovne, kedy bude oprava vykonaná) nemožno požadovať, aby v súdnom spore preukazoval množstvo skutočností smerujúcich k záveru o tom, že nájom náhradného vozidla bol účelný. Uvedené platí o to viac, ak je opravovňa v partnerskom vzťahu s poisťovňou škodcu.

9.3.2

Tak ako už bolo uvedené poškodený účelnosť trvania nájmu v posudzovanom prípade odôvodnil tým, že náhradné vozidlo mal prenajaté až dovtedy, pokiaľ servis opravu vozidla neukončil a bolo na žalovanom tvrdiť a preukazovať skutočnosti rozhodné pre posúdenie toho, že trvanie nájmu náhradného vozidla nebolo účelné. Žalovaný však žiadne skutočnosti, ktoré by mohli rezultovať do záveru o subjektívnych prietahoch pri oprave na strane opravovne ani len netvrdil. Poškodený bol od odovzdania poškodeného vozidla servisu zbavený možnosti ho užívať a nie je potom dôvod, aby preukazoval také skutočnosti, ktorými by „obhajoval/vysvetľoval“ dobu zotrvania motorového vozidla v autoopravovni, keď v posudzovanom prípade je tento záver u mocnený tým, že predmetná autoopravovňa AT a.s. je obchodným partnerom žalovaného na základe rámcovej zmluvy o spolupráci v oblasti opráv motorových a prípojných vozidiel zo dňa 23.01.2018 v znení jej dodatkov 1 až 7. V súdnej veci si navyše poškodený opravené motorové vozidlo prevzal v deň 01.06.2023, kedy žalovaný ukončil šetrenie poisťnej udalosti a vykonal oznámenie o poisťnom plnení poškodenému.

10. Vychádzajúc z vyššie uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu je potom existencia príčinnej súvislosti medzi škodovou (poistnou) udalosťou (dopravnou nehodou zo dňa 16.02.2023) a vznikom súvisiacej škody spočívajúcej v nájmomnom za prenájom náhradného motorového vozidla až do realizácie úhrady žalovaným, prípadne vystavenia krycieho listu zo strany žalovaného, daná.

11. K poukazom žalovaného na rozhodovaciu činnosť odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že táto netvorí ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, ako ju má na mysli ustanovenie čl. 2 ods. 2 CSP a nejde ani o rozhodnutia, ktorými by bol odvolací súd viazaný v zmysle ust. § 193 či § 455 CSP. Pokiaľ žalovaný poukazyval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Mcd0/3/2015 zo dňa 28. júna 2016, odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že uvedené rozhodnutie sa nezaoberalo problematikou riešenou v posudzovanej veci, ale oprávneným rozsahom nároku na náhradu škody, ktorý zodpovedá obvyklej výške nájmu vozidla zodpovedajúceho poškodenému vozidlu v danom mieste a čase.

12. V nadväznosti na uvedené, konštatujúc nedôvodnosť odvolacích námietok žalovaného, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak vo výroku vo veci samej (výrok I. odvolaním napadnutého rozsudku), ako aj v závislom výroku II. o práve na náhradu trov konania ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

13. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, keď žalobca mal v tomto štádiu konania plný úspech. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

14. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Žiline hlasovaním pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za nej koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona [zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov].

V Žiline dňa 18. decembra 2025

JUDr. Vladimír Topoľančík
predseda senátu

JUDr. Eva Malíková

člen senátu

JUDr. Roman Tichý

člen senátu